

že jest státním občanem rumunským, pročež dovolacímu rekursu bylo vyhověti. Jest na okresním soudě, by žalobci uložil, aby do doby, kterou určí okresní soud, předložil listinu, postačitelnou k důkazu, že jest nyní příslušníkem státu rumunského, k níž bude žalobci též přiložiti překlad do státního jazyka, zhotovený tuzemským přísežným tlumočnickem. Po předložení listiny neb po marném uplynutí lhůty rozhodne pak okresní soud znovu o návrhu žalobcově, o sprostění povinnosti, dáti jistotu a o návrhu žalovaných, aby žaloba byla prohlášena za zpětvzatou.

Čís. 1197.

Zásada, že movitá pozůstalost, jež zůstala v území rakouského státu po československém státním občanu, přenechá se ku projednání zdejšími soudům, platí i pro pozůstalosti, o nichž bylo zahájeno řízení u rakouského soudu již před 29. březnem 1919. Soud rakouský může sice o pozůstalosti dále jednat, prohlásí-li se však ve smyslu záporném, jest tuzemský soud povinen ujmáti se projednání.

(Rozh. ze dne 27. září 1921, R I 1179/21.)

David A., československý státní příslušník, zemřel ve Vídni dne 16. prosince 1918 a ještě téhož roku bylo zahájeno příslušným vídeňským okresním soudem projednání pozůstalosti ohledně vídeňských movitostí zůstavitelových. Jeden z tuzemských věřitelů zůstavitelových žádal na okresním soudě na Malé Straně v Praze, by zakročil u vídeňského pozůstalostního soudu o vydání pozůstalosti a by pozůstalost tuto projednal. O b a n i ž š í s o u d y návrh zamítly. D ů v o d y: Jde o pozůstalost československého příslušníka, která byla zahájena u okresního soudu ve Vídni-Josefstadt před 29. březnem 1919. Na takovéto pozůstalosti nelze však užiti výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919, čís. 6336/19 a důsledkem toho nemůže zdejší soud uplatňovati vůči rakouskému soudu nárok, by příslušná pozůstalost byla předána zdejšímu soudu k projednání. Učiní-li ovšem rakouský soud dobrovolně tak sám, jak také dle přípisu ze dne 21. května 1921 zamýšlí učiniti, pak ovšem bude možno, pozůstalost u zdejšího příslušného pozůstalostního soudu projednati.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších soudu a uložil okresnímu soudu, by, doplně řízení způsobem níže naznačeným, o návrhu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem soudu rekursního, že na pozůstalost československého státního příslušníka Davida A., dne 16. prosince 1918 ve Vídni zemřelého, nelze užiti výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919, č. 6336/19, poněvadž pozůstalost byla před 29. březnem 1919 zahájena u okresního soudu ve Vídni-Josefstadt. Dotčeným výnosem byly sděleny pokyny rakouského státního úřadu pro spravedlnost, jak se mají soudy ve vzájemném styku a dopisování a v příčině příslušníku druhého státu zachovati, aby na dobu, než bude učiněna mezi československým a rakouským státem o tom úmluva, pokud možno vzájemnost byla

zachována a tuzemským soudem bylo přikázáno, by zachovávaly zásady o vzájemnosti, ve výnosu vytčené. V odstavci 5. tohoto výnosu jest pak — ostatně ve shodě s předpisy §§ 21 až 23 nesp. říz. — uvedeno, že, zůstane-li v území rakouského státu movitá pozůstalost po československém státním občanu, přenechá se jak projednání pozůstalosti, tak i rozhodnutí o sporných dědických nárocích československým soudem, naproti čemuž přísluší soudům rakouského státu projednání pozůstalost příslušníků československé republiky pozůstávající v nemovitém majetku, pokud jest v rakouském státě. Že by tato zásada neplatila pro rakouské soudy, byla-li pozůstalost již zahájena, není v odstavci 5. vysloveno. V poslední větě výnosu se pouze připomíná, že již zahájené pozůstalosti mohou i v příčině movité pozůstalosti rakouských státních příslušníků od zdejších soudů projednány a skončeny býti. I kdyby tato věta byla pokládána za část dohody mezi oběma státy, což vzhledem k jejímu umístění jest pochybným, plynulo by z ní jen tolik, že dle zásady vzájemnosti i rakouské soudy mohou — ale nemusí — projednání a skončení movité pozůstalosti československých státních příslušníků, byly-li u nich již zahájeny. V daném případě však vídeňský soud, řídě se patrně předpisem odstavce 5. onoho výnosu, sdělil, že neprojedná pozůstalost Davida A., nýbrž přenechá projednání pozůstalosti zdejšímu soudu a že řízení vydací jest tam již v běhu. Okresní soud pro Malou Stranu v Praze jest tudíž dle § 21 nesp. říz. a odst. 5. zmíněného výnosu povinen ujmouti se projednání pozůstalosti, je-li dle § 106 j. n. příslušným. Tato příslušnost nebyla však dosud nade vší pochybnost zjištěna, neboť Marie Ř. udala sice, že David A. bydlel se svou rodinou v domě č. p. 1400 v Praze III. asi po tři roky před tím, než se v roce 1915 odtamtud vystěhoval, ale neuvedla, zda se přestěhoval přímo do Vídně, či snad jinam do tuzemska, tak že není jisto, zda měl svůj poslední obecný soud v tuzemsku u okresního soudu pro Malou Stranu v Praze či u jiného tuzemského soudu. Okresnímu soudu tedy náleží, by výsledkem dědických účastníků vyšetřil tuto okolnost a dle výsledku šetření buďto prohlásil sebe příslušným dle § 106 j. n., nebo dle § 44 j. n. postoupil spisy příslušnému tuzemskému soudu. Dědicům nelze arci brániti, aby nežádali dle § 24 nesp. říz. též v Rakousku platného, by pozůstalost přes to, že by k jejímu projednání byl příslušným soud československý, projednána byla soudem rakouským. Takovýto návrh musili by však učiniti u rakouského soudu.

Čís. 1198.

Přípustnost žaloby o určení platnosti smlouvy, uzavřené za války, již jest splněti: »až nastanou normální dopravní a platební poměry mezi Rakousko-Uherskem a Anglií«.

(Rozh. ze dne 27. září 1921, Rv I 191/21.)

Určovací žalobou (§ 228 c. ř. s.) domáhal se žalobce zjištění, že smlouva, uzavřená v srpnu 1916 se žalovaným na dodání 1000 liber sterlinku dle kursu 32.50 K netto k dodání a zaplacení 14 dní po návratu normálních dopravních a platebních poměrů mezi Rakousko-Uherskem a Anglií jest po právu. Procesní soud první stolice žalobě vyhovět a uveď